העתים

א וכתב פרמב"ן דוקא פוברה שאין לנו אומד

הנהות

רור

(א) כ"ב פיין

ופסחים כים כל שעה: (ב) כינ

ווים לרבינו שיפה ההרת מרש"י ועיין

/115 /mis

אנור מלכה .

הנהות הביח

(א) כיב ריח: (ב) כיב אמר:

(ד) כ"ב וכנ

בן מורר

משפמ

הנא ורב נחמן לא הדור בהו משום דאשכחן דפליני בה תנאי התם ורב נחמן אחר בההיא שמעתא גופה כתנאי ולר' יוחנן מתניתין הכי קתני * מיי שיד מתנכין אותן לשעות שנה אחת בתולה דהייט שנת שתים עשרה ושתי שנים בבריא דהייט אחת עשרה ושתים עשרה סמוך לפרקן דהייט שנת שלו שלירה לשומן שלחו הלל חולה שתאריליון אותו תילה שתאריליון אותו ע"ש נקיאין וכל אים שעותולא בהשלמה של דבריהם ואש"ש גר סצוה ושתים עשרה שהן שתי שנים סמוך לפרק וא"ל לומר תוך הפרק שהוא מופלא דודאי מחנכין ודטלי עלמא אין בין תיטק וחיטקת כלום לא בחנוך פמנ רשיי תורה אור

מר פרים מיליה דתימוקת ומר פרים מיליה לשעות בן שתים עשרה משלימין מדאורייתא · דתיטק (ב): פתני שוברה שהריחה בתינוקת ובן שלש עשרה משלימין כשבר מריח (א)תכשיל והוא מתאוה לו ואם מדאורייתא בתינוק אף על גב דקיימא לן כר אינה אוכלת שניהם מסוכנין:על פי בקיאין. אם אמרו ב' רופאים שהוא משכן אם אינו איכל: גם׳ כוש -פלח תוחבים לה כוש ברושב של

יורנן דאמר תינוקת בת שתים עשרה ותינוק בן שלש עשרה משלימין מדאורייתא קיימא לן כרב הונא ורב נהמן דבתראי אינון דמשלימין מדרבנן כדי להנכן מכן אחת עשרה בין לתינוק בין לתינוקת ובן תשע ובן עשר מהנכין אותן לשעות כדרב נהמן שאם היה רגיל לאכול בשתי תשע ובן עשר מהנכין אותן לשעות כדרב נהמן שאם היה רגיל לאכול בשתי בן תשע שלמות נבריא ובן עשר שניסתתקינשעות מאבילין אותו בשלש בשלש מאבילין אותו בארבע: מתני "סעוברה ור'רכד עיבו שהריחה מאכילין אותה עד שתשוב נפשה הולה מאכילין אותו על פי בקיאין

ואם אין שם בקיאין מאכילין אותו ע"פ עצמו עד שיאמר די: גבד תנו רבנן עוברה שהריחה בשר קדש או בשר חזיר תוחבין לה כוש ברוטב ומכגיסין לה בתוך פיה אם נתישבת דעתה א מומב ואם לאו מביאין לה רומב עצמו אם נתיישבה דעתה מוטב ואם לאו מביאין לה שומן עצמו שאין לך דבר שעומד דאורייתא נקטינן כר׳ יוחנן ומשוסתהקשיבפני בפני בפקוח נפש חוץ מע"ז וג"ע וש"ד ע"ז מנא לן דתניא (א) ר"א אומר אם נאמר

דאיפסיקא התס במסכת נדה (דף מי.) דנרי וסבכל נפשך למה נאמר בכל מאודך ואם נאמר בכל מאודך למה נאמר בכל נפשר

דתוך זמן כלפני זמן הלכך תינוקת בת י"ב שלמות ותיטק בן י"ג שלמות שהביאו ב' שערות משלימין מדאורייתא וכך הם דברי הר"ם במז"ל בפ' שני מהל' שביתת עשור והרב רבי ילחק בן גיאת ז"ל פסק כר' יוחנן דהשלמה מדבריהם ליכא:ברר עוברה שהריחה.העובר מריח ריח התבשיל והיא מתאוה לו ואם אינה אוכלת שניהם מסוכנים והאי דנקט עוברה אורחא דמילתא נקט אבל הוא הדין לבריא שהריח וערערה נפשו שמאכילין אותו על פי עלמו או ע"פ בקי המסיר בו וראיה לדבר מדאמרי׳ בפ׳ אט"פ(דף פה.)אמימר ומר זוטרא ורב אשי יתבי אפתחא דבי "דוניגר מלכא חזייה רב אשי למר זוטרא דחוורן אנפיה שקל באלבעתיה אנח ליה אפומיה אמרי ליה פסלתיה לסעודתא דמלכא וכו׳ אמרי ליה רבכן מ״ש סמכת אניסא (ג) חואי רוח לרעת דקא פרחה עילויה אלמא מכי חוור אפיה חיישינן לסכנתא : בב" תוחבין לה כוש ברוטב . ומוללתו לפי שמאכילין אותה הקל הקל תחילה ומסתברא דה"מ בעוברה שאין לט אוחד בישוב דעתה שפעמים מתיישבת בטעם הרוטב ופעמים ברוטב עלמו ופעמים לריכה לשוחן עלמו אבל חולה שמאכילין אותו ע"פ בקיאין מאכילין אותו בתחילתו דבר הבריא לו וכפי האורך לו כמו שאמרו הרופאים ואין מדקדקין עליו להאכילו הקל הקל בארב בהלכות גדונות אשה עוברה דידעינן דאי לא אכלה מתעקר ולדה אע"ג דאמרינן ספק בן קיימא ספק נפל הוא שפיר דמי למיתן לה וכתב הרמב"ן ז"ל דמדקאמר משום סכנת ולד משמע דאפילו ליכא למיחש לדידה מחללין והייט דגרסיכן בשלהי פ"ק דערכין (דף ז.) אמר רב נחמן אמר שמואל האשה שישבה על המשבר ומתה בשבת מביאין סכין ומקרעין את כריסה ומוליאין את הולד פשיטא מאי עביד מחתך בשר בעלמא הוא אמר רבא לא גלרכה אלא להביא סכין דרך רשות הרבים מאי קמ"ל דמספיקא מחללין שבתא תנינא ספק חי ספק עכו"ס ספק ישראל מפקחין מ"ד

התם הוא דה"ל חזקה דחיותא אבל הכא דלא ה"ל חזקה דחיותא מעיקרא אימא לא קמ"ל ואע"ג דתנן [אסנות ספ"ז] האשה המקשה לילד מביאין סכין ומחתבין אותו אבר אבר ילא ראשו אין טגעין בו שאין דוחין נפש מפני נפש דאלמא מעיקרא לית ביה משום הללת נפשות ותנן נמי גבי חיטק בן יום אחד [מדה מד.] וההורגו חייב ודוקא בן יום אחד אבל טובר לא וקרא נמי כתיב דמשלם דמי ולדות אפ"ה לטנין שמירת מלות מחללין עליו אמרה תורה חלל עליו שבת אחת שמא ישמור שבתות הרבה הלכך אפילו בהללת עובר פחות מבן מ' יום שאין בו חיות כלל מחללין כדעת בעל הלכות ז"ל ואיכא מ"ד שאין מחללין משום נפלים אלא טוברה שהריחה חששה דמיתה דידה היא שכל המפלת בחזקת סכנה היא וטעמא דיושבת על המשבר טעמא אחרינא הוא דכיון שמחה הוא כילוד ולא כירך אמו הוא ולאו בדידה תלי אלא חי הוא ודלת נכעלה בפניו אלא דלא הוה ליה חזקה לתיותא אלו דבריו ז"ל בספר תורת האדם.ואין לריך לכל הדקדוקין הללו דהא לא משכחת סכנת עובר בלא סכנת עוברה ולא סכנת עוברה בלא סכנת עובר דמפלת בחזקת סכנה היא וכן פרש"י ז"ל דאם אינה אוכלת שניהם מסוכנים: דקריך מע"ז וגלוי עריות ושפיכות דמים. לאו דוקא אינהו גופייהו דכל אביזריהו נמי אסירי ואפילו מקום סכנה וראיה לדבר מדאמרינן בפרק כל שעה (דף כה.) אמר ר' יעקב אמר ר' יוחנן בכל מתרפין חוץ מעלי אשרה ואמרינן היכי דמי אי דאיכא סכנה אפילו עלי אשרה נמי ואי דליכא סכנה אפילו כל אסורין שבאורה גמי לא ואסיקנא לעולם דחיכא סכנה ואפ"ה עלי אשרה לא והא עלי אשרה דאי אכיל מינייהו או שייף בהו לאו ע"ז פלה אלא משום לא ידבק בידך מאומה מן החרם הוא דשבר ואפ"ה אסור ובגלוי עריות נמי אמריכן בפרק סורר ומורה (דף שה.) מעשה באדם אחד שנתן עיניו באשה אחת והעלה לבו סינא ובאו ושאלו לרופאים ואמרו אין לו תקנה עד שתבעל לו אמרו חכמים ימות ואל תבעל לו תעמוד לפניו ערומה ימות ואל תעמוד לפניו טרומה מספר עמו אחורי הגדר ימות ואל תספר עמו אחורי הגדר אלמא ג' עבירות הללו ל"ש עבירה גופה ול"ש באבקה של עבירה אין מתרפאין וכן נמי לא מיבטי הוכא שהעובד כוכבים מתכוון להעביר ישראל על מלות הללו אלא אפילו להנאמו של מעביר אסור דהא עלי אשרה להתרפאות בהן ליכא מאן דבעי לעבורי ליה דחולה להכאת עצמו ולרפואתו הוא דקא עביד ואפ"ה מסקיכן דאע"ג דאיכא סכנה אסור וכן נמי אותו שהעלה לבו טינא הנאת עלמו הוא ופקוח נפשו הוא ואפ"ה מסקינן דימות ואל תספר עמו אחורי הגדר ובסוף פרק קמא דקדושין [דף מ.] אמרינן דרב כהנא תבעתיה ההיא מטרוניתא ור' לדוק נמי תבעתיה ההיא מטרוניתא וכולהו סכיט נפשייהו למיתה כדאיתא התם ואי סלקא דעתך דלהנאת עלמו של עובד כוכבים מותר היכי מסכני נפשייהו וכי חולה שיש בו סכנה ואמרו בקיאין לחלל עליו שבת מדת חסידות לו שימכע עלמו איט אלא שופך דמים [יומא פד:] והזריז הרי זה משובת [ירושלמי הל' ה'] והנשאל מגוכה והשואל שופך דמים וכ"ש המוכע שלמו שמתחייב בנפשו אלא ש"מ דג' עבירות הללו לעולם אסור ואפילו להגאת עלמו ובע"ז למי אשכחן דמרדכי סכין נפשיה וכולהו ישראל לגבי המן משום דנעבד הוה ואף של גב דלהנאת שלמו ולכבודו הוא כדכתיב גדל המלך אתשורוש את המן וכתיב וכל עבדי המלך כורשים ומשתחוים להמן אלמא דבג' עבירות הללו אפי׳ להנאת עלמן אמריכן דיהרג ואל יעבור ואע"ג דהא אסתר גלוי עריות הואי ואפ״ה מסקי׳ התם פרק בן סורר ומורה [דף עד:] דלהנאת שלמו שרי "יל דעובד כוכבים הבא על בת ישראל לאו בכלל גלוי עריות הוא דאי בזטת גזירת בית דיט של שם הוא ואי דרך חתטת מלא תתחתן בם נפהת דמשתר עבירות היא ולה היי בכלל גלוי עריות אלה אשת היש דישראל אי נמי ישראל הבא על בת עובדי טוכבים "דחייבי מיסות הוא "דהא קנאין פוגעין בו ומחייבי כריתות כמי קא חשיב דאדכרה רב לגמריה יכרת ה' לאיש אשר יששנה ודאמריט התם [שם] בקאקי ודמונקי דיהביט להו ופלחיק בהו לגבי טרא משום דלהנאת (ג) עלמו הוא התם הייט טעמא משום דלאו עבודת כוכבים ואבק עבודת בוכבים הוא אלא משום ולפני שור לא תתן מכשול דהוי משאר חייבי לאוין שבתורה ואסורא דשייכא בשאר כל המלות אבל לאוין דע"ז כולן אסור לעבור טליהן אפי׳ להנאת שלם הממשה ביות מקון מפשול דהוי משחר חייבי לחוץ שבעורם היושרת ביות פלוה ביות ביות מפללה ופרישו עלה בירושלמי זאת אומרת רש"י דאם אינה אולות עלמן לעולם וכן בש"ד וכן בג"ע והיינו דתניא בספרא שבת הותרה מכללה נערה המאורסה לא הותרה מכללה ופרישו עלה בירושלמי זאת אומרת

שאין מתרפין מגלוי עריות שבת הותרה מכללה לאו להתרפאות ודכוותה נערה המאורסה לא הותר מכללה אפילו להתרפות ומדקתני לא הותרה מכללה אפילו להנאת אדם במשמע כך כתב הרמב"ן ז"ל בספר תורת האדם (ד): 🖍 נאמר בכל נפשך למה נאמר בכל מאדך. יאמר החביב

ה מאכל ונבהנו שגדלותה של תינוקת קודם לזמן ישט לו ומותר ליתן לו: גדלותו של תיטק שנה אפ"ה לא ראו ישם עו ומותר ניתן עו: גדנותו שנ תיטק שנה חפ"ה לא ראו זהב כהא"ש ז"ל ואל דוקא שוברה אלא הוא הדין כל אדם שביות התיטק משום דעיקר חיטך לתיטק הוא מאכל ומתאום ופנין כראתרונו בתחרת מור והברה כדאמריגן במסכת כזיר (דף כם.) בנו חייב לחגט במלות בתו איט חייב לחנכה: ופסר הרב אלפסי ז"ל בחטך ובהשלמה דרבנן כרב נחמן יחנו אפסחה דני דונגר משום דחמר מילחה מליעתה הלכך דמלכא הזיח רכ ישם לאמימר דמוור אפים של שלמות בחונה מיושרן באצמים ואנה לים שאם היה רגיל לאכול בשתי שעות באצמים ואנה לים שאם היה רגיל לאכול בשתי שעות מאכילין אותו בשלש בשלש מאכילין אותו בארבע ולא מפליגינן בחטך שעות ובהשלמה דדבריהם בין תינוק

לתיטקת כלל אבל לענין השלמה

או עיש כקי כדאמריכן יום 156 מלכח הליף וחזיל חדונגר דמלכה הזיח רב חשי רבק מאי שעמא כמכת חווה אחר חוונה לרוח לרעת דקה פרחה עינויה י חיוור אפים לסכנהא וקאמר דית דכי חישיק נסכנהת וקחמה המם הכל משמין כפני שמש חון מיין ובשר אמר רב אשי הוה קחימה קמים דרב כסנא ואייתי לים גלגלידי דליפתא השתכינא ורב פפא אמר אשתכינא ורב פפא אמר אפינו ממרא דהניטותא כללא דמילתא כל דאים כנה דמינותו כל החש לים ריח ואית לים קיוםא וכן כתב פרמב"ץ ז"ל: כתב פרא"ש ז"ל כתב כעל פלכות אשם שוכרם דדעים דחי לח חכלה מחשקרם וולדה אף ע"ג דפפק כן קיימה הוא ספק נפל שפיר דמי ליתן דלאו בידיעה דידו חליא אלא כידיעה ובדעתה תליא דידה תילתא דמשהריחה נוהנין לה וכחולה דמיא וכתב ככמב"ו ז"ל משמע מתוד דכרי בעל הלכות דמשום סכנת וולד לתודיה מחללי: אפילו ליכא למיחש לדידה וסיים דגרסיכן כשילסי פ"ק דערכין האשה שישכה על המשבר ומתה כשבת סכין וקורעין מוליאין את כוולד פשיטה מהי שביד מחתך בעלחה בוה חמר סכין דרדרה"ר מחי קמ"ל קה מהללין שכת הגינא ספק חי ספק מת ספק עכו"ם ספק ישראל מפקחין מהו דתימא החם פות דכום לים חוכם לים חזקה דחיותה מעיקרה הימה לה קמ"ל וחיכה דם"ל דחין מחללין משום נפלים אלא פוברם שהריהה חששה דמיתה דידה היא שכל המפלח דיושכת על המשבר שתתה סעמא אחרינא כוא כיון פכי פוא כילוד חי כיח ודלת נעולה בפניו וליכת תששת אלת דלת

כום לים חזקה דחיותא וספק נפשות להקל ולא

שברה דהמפלח בחזקת

0035

המאור הקמן
כתב הר"ף ז'ל ואע"ג דקי"ל כר' יותן דאסר תיניקת כת שתים עשרה וכו' כרכתיבנא בהלבית
(וסכל"ס סכילנו כסי' ""ל) ואנן לא היו לן דשליני רב דונאו ורב נחסן ורבי ויותן בתא שדבר זה אין
בו סתלוקת ולא סליני ר' יותן בהדי רב נחסן ורב דונא אלא בהשלמה בלחוד דר' יותנן ליכא השלבד
לדבריהם ורב יותנן שייר בתינוק וכיון דרגנן דרגנן הוא נקוסין כרב נחסן קשבר ורב דונא ורב נחסן סייד
בתינוקת ורבי יותנן שייר בתינוק וכיון דרגנן הוא נקוסין כרב נחסן קשבר סלילתא סציקרא
וומה שאמר הר"ף ז'ל רסשליסין סררכנן כן אחת עשרה בין לתינוק בין לתינוקת ליתא שאין השלבד

מלחמת ה'

ועוד כתב הרי"ף ז"ל ואפ"ג דקו"ל כר"י דאמר חיטקת כת ""ב וכו' ואגן לא חזי לן דפליגי ר"ה ור"ב בהא וכו' עד ור"ה ור"י חיירו בתינוקת : אבר הבותב ברוב חילוף הספרים כלכם זו אין לה סררע אכל לפי גירסא זו אין דברי כשה"ת ז"ל נכונים